

РЕШЕНИЕ

№ 1348

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100507281 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

С решение № 20280019 от 18.12.2020 г., постановено по гр. д. № 44886/2019 г. по описа на СРС, I ГО, 42 състав, КПКОНПИ е осъдена да заплати на СВ. СЛ. К. сумата от 2 500 лв., представляваща обезщетение за вреди вследствие на предявен иск по чл.28 ЗОПДИППД (отм.), производството по който е прекратено поради отказ от искането, ведно със законната лихва, считано от 30.10.2015 г. до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер над 2 500 лв. до 20 000 лв., като неоснователен и недоказан. Ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 322, 50 лв., на основание чл.78, ал.1 ГПК, представляваща сторени по делото разноски. Ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 150 лв., на основание чл.78, ал.3 ГПК, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Срещу постановеното съдебно решение в частта, с която е уважен предявеният иск е депозирана въззивна жалба от КОМИСИЯ ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА И ЗА ОТНЕМАНЕ НА НЕЗАКОННО ПРИДОБИТО ИМУЩЕСТВО. Излага съображения, че решението в обжалваната част е необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че от събраните по делото доказателства не е доказано, че е налице незаконно действие или бездействие или акт от органите на КПКОНПИ. Не е налице правна норма, която да е нарушена от КПКОНПИ. Поддържа, че е необоснован изводът на решаващия съд, че ищецът е претърпял неимуществени вреди в резултат на заведеното срещу него гражданско дело. Не са посочени и възприетите от

съда критерии при определяне размера на присъденото обезщетение. Твърди, че в хода на съдебния процес ищецът е могъл да ползва жилището си. Не е ограничавано и правото му на труд. Счита, че свидетелските показания на разпитаните в производството пред СРС свидетели са общи, лишени от конкретност и възпроизвеждат разказани от ищеца факти. Съгласно формираната съдебна практика отнемането на имущество от трети лица не почива на предположението, че са извършили престъпна дейност, а цели да се предотврати неоснователното им обогатяване. С оглед на това налагането на обезпечителни мерки срещу имуществото на тези трети лица не може да доведе до обществено неодобрение и морален укор спрямо тях. Счита, че налагането на обезпечителни мерки спрямо ищеца не засяга прекомерно правната му сфера. Поддържа, че ищецът не е доказал причинно – следствена връзка между претендираните вреди и воденото спрямо него производство. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли изцяло предявения иск. Претендира сторените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищеца СВ. СЛ. К., с който я оспорва. Излага съображения, че решението в обжалваната част е правилно и законосъобразно. Съгласно формираната съдебна практика фактът, че комисията е длъжна да образува производство при наличието на предпоставките на ЗОПДИППД (отм.) не изключва отговорността ѝ за вредите, настъпили в резултат на воденото производство. Без предявяване на иска за отнемане на незаконно придобито имущество и искането за неговото обезпечаване от комисията, не биха настъпили каквито и да било вреди от съдебни актове. Счита, че е не налице изискване за отмяна на актовете по надлежния ред, а единственото законоустановено изискване е действието или бездействието да са на незаконосъобразни и да са причинили вреди. С решаващият съд е анализирал събраните по делото свидетелски показания и е достигнал до обосновани изводи. Ответникът е поддържал иска години наред, от което е претърпял нематериални вреди. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди решението в обжалваната част.

Постъпила е насрещна жалба по чл.263, ал.2 ГПК от ищеца СВ. СЛ. К. срещу горепосоченото съдебно решение в частта, с която е отхвърлен предявения иск над уважения размер до пълния предявен размер. Счита, че съдът не е отчетел размера на сумата, за който е предявен иска спрямо него, както и не е оценил засягането на взаимоотношенията в семейството на ищеца. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и да уважи изцяло предявения иск. Претендира сторените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ответника, с който я оспорва. Излага съображения, че решението в обжалваната част е правилно и законосъобразно. Определеното от решаващия съд обезщетение не е занижено, а е прекомерно. При определени предпоставки съдът може по молба на заинтересованото лице да разреши разпоредителни действия с имуществото. Ищецът не се е възползвал от тази възможност

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с иск с правно основание чл.2а ЗОДОВ. Ищецът

твърди, че е претърпял неимуществени вреди в периода 30.05.2012 г. – 29.10.2015 г., през който са му били наложени неоснователно обезпечителни мерки, с които е ограничено правото му на собственост. По гр. д. № 426/2012 г. на СОС са наложени обезпечителни мерки, като ответникът е предявил в съда мотивирано искане за отнемане в полза на държавата на цялото имущество на семейството му. С влязло в сила на 29.10.2015 г. определение е прекратено производството по делото поради отказ от предявения неоснователен иск. Срещу майка му е постановена присъда за престъпление по чл.244, ал.1 НК. Тъй като обвинението и присъдата попадат в приложното поле на чл.3, ал.1, т.15 ЗОПДИППД (отм.), това е послужило като основание за започване на производство спрямо него, баща му и братята му. Посочената норма дава основание на извършване на проверка, но не и за предявяване на иск. В случая майка му е била осъдена за прокарване в обръщение на подправени банкноти по 50 лв. – две банкноти на обща стойност 100 лв. Въз основа на това ответникът е достигнал до извода, че тя е придобила имущество на стойност 350 839, 45 лв., което подлежи на конфискация. С решение № 190/30.05.2012 г. ответникът с предходно наименование КУИППД е образувало производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, срещу него, майка му, баща му и братята му. Провереният период е от 25 г.: 25.02.1988 г. – 25.02.2013 г. С решение № 191/30.05.2012 г. КУИППД е внесла мотивирано искане за налагане на обезпечителни вреки на бъдещ иск в СОС върху цялото му имущество, както и на посочените му близки.за което се твърди че е придобито от престъпна дейност. Ищецът е посочил имуществото, върху които са наложени обезпечителните мерки. С определение от 01.06.2012 г. исканите обезпечителни мерки са допуснати. На 22.07.2013 г. е получил мотивирано искане от ответника за отнемане на имущество на обща стойност от 350 839, 45 лв. Твърди, че за наложените обезпечителни мерки се е разчуло в родния му град. Всички говорили за тях като за престъпници, на които държавата ще конфискува цялото им имущество. Сринал се авторитета му, граден с години. Ответникът е предявил иск спрямо него без да извърши преценка относно липсата на връзка между придобиването на имуществото и престъпната дейност, за която е постановена присъдата. Ответникът е отправил искане за конфискуване на налично имущество, както и отнемане на неналични пари в размер на 51 553, 73 лв., които са били внасяни и теглени от банкови сметки. По гр. д. № 177/2013 г. по описа на СОС са били проведени 7 открити съдебни заседания. С решение № 398/07.09.2015 г. ответникът е взел решение на основание чл.13, ал.1, т.5 ЗОПДИППД (отм.) за прекратяване на производството, на основание чл.233 ГПК, като е взето решение за внасяне на молба за отказ изцяло на мотивираното искане, въз основа на което е образувано горепосоченото дело. С молба от 09.09.2015 г. КПКОНПИ е сезирала СОС с отказ от иска. С влязло в сила на 29.10.2015 г. определение е прекратено производството по посоченото дело, както и с влязло в сила на 07.11.2015 г. определение съдът е отменил наложените обезпечителни мерки и е обезсилил издадените обезпечителни заповеди. Съгласно ТР № 7/30.06.2014 г. по тълк. д. № 7/2013 г. на ОСГК, необходимо е да има връзка между (пряка или косвена) между престъпната дейност по чл.3, ал.1 ЗОПДИППД (отм.) и придобиването на имуществото. Необходимо е връзката да може обосновано да се предположи логически, както и да не е установен

законен източник в придобиването на имуществото. Тази преценка е необходима не само в исковото производство, но и в производството по чл.15, ал.1 от цитирания закон. Предмет на проверката е онова имущество, за което има данни, че е придобито пряко или косвено от престъпна дейност и връзката на придобитото имущество с конкретна престъпна дейност, каквато в случая счита, че е липсвала. Едва след цялостна обективна преценка на релевантните факти и при наличието на основателно предположение, че имуществото е придобито от престъпна дейност, комисията следва да вземе решение и да внесе мотивирано искане в съда. Проведеното производство, което счита, че е продължило неоснователно дълго, е довело до огромен стрес за него и семейството му. Безвъзвратно било съсипано здравето му, както и било засегнато доброто му име в обществото, градено с години. Ищецът бил служител в ГДИН и като такъв работата му изисквала да е в добро здравословно състояние – психическо и физическо, за да изпълнява задълженията си. На 22.07.2013 г. получил съобщение, че имуществото му, както и на семейството му, ще бъде запорирано по искане на ответника, което го шокирало. В гр. Ботевград, където живеел, бързо се разчуло за запорираното му имущество. Започнали да ги третират като недостойни хора, които са придобили имуществото си с измама, а не с честен труд. Стресът, който преживял от действията на ответника, продължили години, се отразил върху работната му среда. Уронил се престижът му на честен човек, изпълнявал професията си с внимание и усърдие. Имал усещане, че в работата му не му вярват и че има вина. Гледало се на него с недоверие. Драстично се променил начина му на живот. Отделил много време, за да се снабди с необходимите документи за проверявания период от 25 години. Наложило се да ангажира свидетели, което довело до влошаване на социалните му контакти и му причинило емоционален стрес. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 20 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва, ведно със законната лихва, считано от 30.10.2015 г. до окончателното изплащане. Претендира сторените по делото разноски.

С молба – уточнение от 23.08.2019 г. ищецът е уточнил, че спрямо него са наложени следните обезпечителни мерки: запор на сумата от 36 200 лв. от продажбата на недвижим имот.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба ответникът оспорва предявения иск. Счита, че същият е недопустим. Наличието на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на органите или длъжностните лица по повод правомощията им по служба е елемент от фактическия състав на претендираното обезщетение, както и предпоставка за допустимост на предявения иск. До изменението на ЗОДОВ на 18.11.2012 г. не е предвидена хипотеза, в която да се регламентира ред за търсене на отговорност от държавата за вреди, нанесени от незаконно действие или бездействие, извършени във връзка със ЗОПДИППД (отм.). Новият закон има действие за в бъдеще и не може да регулира фактически състави, възникнали преди приемането му. С приемането на чл.2а ЗОДОВ не е предвидено обратно действие на нормата. Проверката е образувана с протокол № 96/22.03.2011 г., а с решение № 191 от 30.05.2012 г. е взето решение за внасяне в съда на мотивирано искане за налагане на обезпечителни мерки. В условията на евентуалност поддържа, че предявеният иск е и неоснователен.

Присъдата срещу майката на ищеца С. К.а е за престъпление по чл.244, ал.1 НК, като същата е осъдена на 2 години лишаване от свобода с отлагане изпълнението на наказанието за изпитателен срок от 4 години. Присъдата е влязла в сила на 04.07.2012 г., а престъплението попада в приложното поле на чл.3, ал.1 от ЗОПДИПД (отм.). При извършената проверка на майката на ищеца органите на комисията не са установили законен източник на средства. С допуснатото обезпечение съдът е приел, че обезпечителните мерки са законосъобразни. Исковото производство е продължило 2 години и 7 месеца, но не по вина на комисията. Производството по делото е било незаконосъобразно спряно до постановяване на ТР № 8/2013 г. по тълк. д. №8/2013 г. Неправилно съдът не е прекратил в открито съдебно заседание производството по делото, а е предоставил срок на процесуалния представител на ищеца – ответник в исковото производство за отнемане на имущество, да ангажира доказателства относно сторените по делото разноси. Делото е било насрочено на 22.10.2015 г., а определението е постановено на 29.10.2015 г. поддържа, че не може да носи отговорност за това, че е изпълнила вменените ѝ със закон функции. Счита, че комисията няма право да преценява дали да образува проверка или не при получаването на годно уведомление от прокуратурата или от съда. Няма право на преценка дали да образува производство при установяване на имущество, за което липсват законни доходи и това имущество е на значителна стойност. Поддържа, че ограничаването на правата на ищеца е резултат от действията на съда. В хода на производството ищецът и неговото семейство не са били лишени от възможност да ползват имуществото си. Комисията не е правила официално изявление за внесения срещу С. К.а иск за отнемане на имущество и не следва да носи отговорност за запознаването на цялата общественост в гр. Ботевград с воденото производство. Задължителен елемент от производството е извършване на публикация в Държавен вестник. Счита, че по делото не се установява по несъмнен начин причинна зависимост между воденото дело и състоянията на ищеца, описани в исковата молба. Съгласно формираната съдебна практика държавата се освобождава от отговорност за вреди, ако единствената причина за увреждането е поведението на гражданина. Счита, че претендираното обезщетение е прекомерно. Моли съда да прекрати производството по делото, а в условията на евентуалност – да отхвърли предявения иск. Претендира сторените по делото разноси.

С решение № 190 от 30.05.2012 г. КУИППД е постановила образуване на производство за установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, срещу лицето С. С. К.а. Определен е проверявания период от придобиване на имуществото до внасяне в съда на мотивираното искане за отнемане на същото в полза на държавата, но не поведе т 25 години назад, считано от датата на внасяне в съда на мотивираното искане за отнемане. Срокът на провеждане на производството приключва с внасяне в съда на мотивирано искане за отнемане в полза на държавата на имуществото, придобито от престъпна дейност. Възложено е провеждането на образуваното производство по установяване на имущество, придобито от престъпна дейност, на ТД на КУИППД – София.

С решение № 191 от 30.05.2012 г. на КУИППД е постановено да се внесе мотивирано искане в СОС за допускане на обезпечение на бъдещ иск на КУИППД срещу С. С. К.а, С.Ц. К. и В.С. К. с цена на иска 209 102, 39 лв. чрез

налагане на възбрана върху недвижим имот – заведение за обществено хранене „Гостилница“ с РЗП 115, 71 лв., собственост на С. С. К.а, възбрана върху апартамент № 9, находящ се в гр. Ботевград, ул. „*****“ в жилищната сграда на блок „*****“, собственост на В.С. К.; възбрана върху дворно място с площ 1 200 кв. м., находящо се в землището на с. Осиковска Лъкавица, община Правец, София област, махала „Отешанете“, извън регулация, собственост на С. С. К.а и С.Ц. К.; възбрана върху недвижим имот – дворно място с площ от 1 200 кв. м., находящ се в землището на с. Липница, община Ботевград, София област, извън регулационния план на селото, в махала „Ломето“, заедно с построената в него паянтова жилищна сграда и сламник, собственост на С. С. К.а и С.Ц. К.; възбрана върху 2/6 ид. ч. от недвижим имот – дворно място, цялото с площ от 318 кв. м., съставляващо имот пл. № 2263, за който е отреден парцел ХХІІІ-2263 в кв.98 по регулационния план на гр. Ботевград, урегулиран от 318 кв. м., с уредени регулационни сметки, ведно с по 2/6 ид. ч. от построените в него едноетажна жилищна сграда със застроена площ от 68 кв. м. и стопанска сграда със застроена площ от 27 кв. м., собственост на С. С. К.а; запор върху автобус марка „Чавдар 11 М4“, рег. № ***** собственост на С.Ц. К., запор на всички банкови сметки, открити във всички лицензирани банки в Република България с титуляри С. С. К.а и С.Ц. К.. Запорираното имущество е надлежно индивидуализирано в решението на комисията.

На 31.05.2012 г. КУИППД е внесла в СОС мотивирано искане срещу С. С. К.а, С.Ц. К. и В.С. К. за допускане на обезпечителни мерки на бъдещ иск с цена 209 102, 39 лв.

С определение от 01.06.2012 г., постановено по гр. д. № 426/2012 г. по описа на СОС, 2 състав, на основание чл.390, ал.1 ГПК е допуснато исканото обезпечение на бъдещ иск.

С определение от 24.07.2012 г., постановено по ч. гр. д. № СП-69/2012 г. по описа на САС, ТО, 6 състав, е потвърдено горепосоченото определение.

С определение № 399 от 28.09.2012 г., постановено по гр. д. № 449/2012 г. по описа на ВКС, ГК, II ГО, не е допуснал касационно обжалване на посоченото определение на САС.

С присъда от 22.11.2011 г., постановена по НОХД № 117/2010 г. по описа на ОС-Монтана С. С. К.а е призната за виновна в това, че на 26.01.2010 г. в гр. Вършец, област Монтана, при условията на продължавано престъпление, прокара в аптеки „Илфарма“ и „Вергилус“ в обръщение неистински парични знаци – 2 броя банкноти с номинал 50 лв., като знаела, че са подправени, поради което и на основание чл.244, ал.1 вр. с чл.26, ал.1 вр. с чл.54 НК е ангажирана наказателната ѝ отговорност. След проведен инстанционен контрол и изменение на наложеното наказание присъдата е влязла в сила на 04.07.2012 г., когато е постановено решение № 539 по к. д. № 2609/2011 г. на ВКС.

С определение № 8021 от 18.03.2013 г., постановено по гр. д. № 426/2012 г. по описа на СОС е отменено допуснатото с определение от 01.06.2012 г. по гр. д. № 426/2012 г. по описа на СОС обезпечение на бъдещо искане по чл.28 ЗОПДИППД, което не е предявено от КУИППД в определения едномесечен срок от влизане на присъдата в сила. Обезсилени са издадените две обезпечителни заповеди.

С определение № 1067 от 15.05.2013 г., постановено по ч. гр. д. № 1789/2013 г. по описа на САС, ГК, 7 състав е потвърдено горепосоченото определение на СОС.

С определение № 8110/16.12.2013 г. е спряно производството по гр. д. № 177/2013 г. по описа на СОС до произнасяне на ВКС по тълк. д. № 7/2013 г.

На 07.03.2013 г. е депозирано в СОС мотивирано искане от КОНПИ срещу С. С. К.а, С.Ц. К., СВ. СЛ. К., В.С. К. и Ц.С. К. с цена на иска 350 839, 45 лв. Спрямо СВ. СЛ. К. искането е за отнемане на сумата от 36 200 лв. от продажба на недвижим имот по пазарна стойност с нотариален акт № 172/21.09.2006 г., том II, рег. № 326/2006 г., вписан под № 140/2006 г., т.7, дв. вх. рег. № 2038/21.09.2006 г. в СВ гр. Ботевград.

Във връзка с решение от 26.06.2013 г. на КОНПИ на същата дата КОНПИ е отправила искане до СОС за допускане на обезпечение на предявения иск чрез възбрана на апартамент № 9, находящ се в гр. Ботевград, ул. „*****“ в жилищната сграда на блок „*****“; възбрана върху дворно място с площ 1 200 кв. м., находящо се в землището на с. Осиковска Лъкавица, община Правец, София област, махала „Отешанете“, извън регулация, собственост на С. С. К.а и С.Ц. К.; възбрана върху недвижим имот – дворно място с площ от 1 200 кв. м., находящ се в землището на с. Липница, община Ботевград, София област, извън регулационния план на селото, в махала „Ломето“, заедно с построената в него паянтова жилищна сграда и сламник, собственост на С. С. К.а и С.Ц. К.; както и запор на всички банкови сметки, открити в лицензираните 29 банки в страната, които са изрично изброени.

С определение от 28.06.2013 г., постановено по гр. д. № 177/2013 г. по описа на СОС, ГО, е допуснато поисканото обезпечение на предявения иск.

С определение № 87/13 от 04.11.2013 г., постановено по гр. д. № СП 82/2013 г. по описа на САС, ГК, 10 състав, е потвърдено горепосоченото определение на СОС.

С протоколно определение, постановено в проведеното на 22.10.2015 г. открито съдебно заседание по гр. д. № 177/2013 г. по описа на СОС, ГО, 2 състав, във връзка с представена молба от КОНПИ, с която на основание чл.233 ГПК е заявен отказ от предявените иски от държавата чрез КОНПИ по чл.28, ал.1 ЗОПДИППД (отм.) срещу С. С. К.а, С.Ц. К., СВ. СЛ. К., В.С. К. и Ц. С. К., за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност в размер на 350 839, 4 5лв., производството по посоченото дело е прекратено.

От показанията на разпитания пред СРС свидетел Б.Х. К. се установява, че познавал ищеца, тъй като били колеги от 9-10 години. Разбрал от ищеца за образуваната спрямо него проверка. Споделял със свидетеля, че имал грижи. Изпитвал затруднения с воденото дело. Свидетелят не знаел дали ищецът е бил страна по делото. Виждал ищеца на работа, както и в квартала, в който живеели. Свидетелят не го е питал за подробности около делото, а и ищецът не му е разказвал такива. Знаел, че ищецът се чувствал засегнат и онеправдан. Споделял му, че бил материално затруднен. Не знаел дали имуществото му е било запорирано. Ищецът бил тревожен, притеснен, в някои моменти бил апатичен, разсеян. Чувствал се зле. Свидетелят не знаел

кога е приключила проверката. Допреди година – две ищецът говорел за тази проверка.

От показанията на свидетеля Д.Д.Ц. се установява, че познавал ищеца от 2022 г. покрай неговата съпруга, с която били от един град, учили в едно и също училище. Знаел, че спрямо ищеца се водело дело. Когато са били заедно, в семейна обстановка, са обсъждали този въпрос. Имал наложени запори върху сметки, върху апартамента, в който живеел. Свидетелят не знаел подробности относно обстоятелствата, заради които се е стигнало до тази проверка. Ищецът бил изключително притеснен, имал здравословни проблеми, много отслабнал, бил изнервен, включително и понастоящем. Свидетелят не знаел дали ищецът е търсил специализирана помощ. Притеснявал се за апартамента, който бил възбранен и за който изплащал банков кредит. Тревожел се, че може да остане без жилище. Ищецът станал значително по – затворен, по – трудно комуникирал, а бил значително по – общителен човек. Свидетелят не бил запознат кога и дали е приключила проверката. И понастоящем ищецът не бил преодолял ситуацията и изпитвал негативни преживявания. Проверката започнала през 2012 г. – 2013 г. Свидетелят не бил запознат защо е извършвана проверката, както и че майката на ищеца е осъдена за извършено престъпление.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивните жалба са подадени съответно в срока по чл.259, ал.1 ГПК и чл.263, ал.1 вр. ал.2 ГПК, изхождат от легитимирани страни, като същите са процесуално допустими. Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното съдебно решение е валидно, като същото е процесуално допустимо.

В нормата на чл.2а ЗОДОВ е регламентирано, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, извършени при или по повод изпълнение на правомощията или службата им.

Жалбоподателят – ответник поддържа, че не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността му, тъй като по делото не е доказано наличието на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица на комисията при или по повод изпълнение на правомощията или службата им, които да са отменени по надлежния ред.

Правно релевантните предпоставки за ангажиране отговорността на ответника са изрично регламентирани в посочената норма, която не е въвела изискване за отмяна на актове на ответника по надлежния ред. От значение е обстоятелството, че исковото производство, инициирано от КУИППД, чийто правоприемник е ответникът, е прекратено с влязло в сила определение, поради заявен отказ от иска. Определението на съда за прекратяване на производството по делото поради заявен отказ от иска се ползва със сила на

пресъдено нещо между страните по делото и техните правоприемници и се явява абсолютна процесуална пречка за допустимост на съдебен процес със същия предмет. Заявеният отказ от иска по своята правна същност съставлява признание, че искът е неоснователен и се погасява правото на иск. Това налага изводът, че извършените в производството по иск с правно основание чл.28 ЗОПДИПД (отм.) действия са незаконосъобразни, което от своя страна съставлява основание да се ангажира отговорността на КПКОНПИ за причинените на ищеца неимуществени вреди (решение № 166 от 18.10.2016 г. по гр. д. № 1642/2016 г. на ВКС, ГК, III ГО; решение № 94 от 23.07.2021 г. по гр. д. № 4316/2019 г. на ВКС, ГК, III ГО; решение № 114 от 13.12.2018 г. по гр. д. № 4861/2017 г. на ВКС, ГК, III ГО, постановени по реда на чл.290 ГПК и др.)

Жалбоподателят – ответник поддържа, че по делото не са установени неимуществени вреди, претърпени то ищеца в резултат на воденото спрямо него производство.

Претърпените от ищеца неимуществени вреди се установяват чрез разпита на свидетелите Б. К. и Д.З.. От показанията им се установи, че ищецът е изпитвал безпокойство и притеснения, че може да загуби апартамента, в който живее, бил изнервен и тревожен. Чувствал се засегнат и онеправдан. Затворил се в себе си, трудно комуникирал, бил апатичен и разсеян. Негативните преживявания и понастоящем не били преодоленни. Съдът изцяло възприема показанията на разпитаните свидетели, ценени по реда на чл.172 ГПК, тъй като те са логични и последователни. Свидетелите имат преки наблюдения относно обстоятелствата, за които са разпитани. По делото не са ангажирани доказателства, които да разколебаят доказателствената им стойност. Преживените негативни емоции от ищеца са последица от съдебния процес срещу него. Ответникът не е ангажирал доказателства, които да установяват, че тези вреди имат друг, различен източник. Ето защо релевираните оплаквания в тази насока се явяват неоснователни.

Във въззивните жалби са изложени оплаквания относно размера на определеното от съда обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди.

Съгласно последователната и непротиворечива съдебна практика в понятието неимуществени вреди се включват всички телесни и психически увреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и социален дискомфорт в определен период от време. Установеният в чл.52 ЗЗД критерий за справедливост не е абстрактен, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Принципът на справедливост включва в най - пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие.

От значение също така е продължителността на воденото срещу ищеца съдебно производство, броя на проведените заседания, както и обема на извършените по делото процесуални действия. В случая мотивираното искане за отнемане на имущество, придобито от престъпна дейност, е

депозирано в съда на 07.03.2013 г., а производството по делото е прекратено с определение от 22.10.2015 г., влязло в сила като необжалвано на 30.10.2015 г. Така продължителността на исковото производство е 2 години и 7 месеца. По гр. д. № 177/2013 г. по описа на СОС са проведени 7 открити съдебни заседания, ангажирани са голям обем доказателствен материал. С определение от 28.06.2013 г. е допуснато обезпечение на предявения спрямо СВ. СЛ. К. иск чрез заповест за притежаване от него паричен влог, довело до невъзможност да се разпорежда със средствата от паричния му влог. Също така е възбранено жилището, в което е живеел заедно със семейството си, което е породило притеснения, че може да загуби същото. От значение е и обстоятелството, че в хода на съдебния процес ищецът е обитавал жилището, не се установи неблагоприятно отражение върху работната му среда и драстична промяна в начина му на живот. Също така не се доказаха твърденията на ищеца, че воденото спрямо него производство е станало достояние на широк кръг от него и значително се е променило отношението на обществото към него, както и че е уронен престижа му и професионалното му реноме.

Основателен е доводът на жалбоподателя – ответник, че отнемането на имущество на трети лица не почива върху предположението за извършена от тях престъпна дейност, а цели да се предотврати неоснователното им обогатяване. Затова налагане на обезпечителни мерки срещу имущество на тези трети лица не може да доведе до обществено неодобрение и морален укор спрямо тях, в каквато насока са разясненията, дадени с решение № 172 от 13.11.2020 г. по гр. д. № 2993/2019 г. на ВКС, ГК, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК. Това обстоятелство обаче не води до липсата на причинени неимуществени вреди на ищеца, а има значение за техния обем, както и за размера на дължимото обезщетение за тях.

По изложените съображения и с оглед продължителността на исковото производство – 2 г. и 7 месеца, неговото неблагоприятно отразяване върху емоционалната сфера на ищеца, преживеният от него стрес и безпокойство, затварянето му в себе си, по – трудното комуникиране с него, както и обстоятелството, че не се установи производството да се е отразило на отношението на колегите на ищеца към него, на общественото доверие и социалните му контакти и съобразявайки принципа на справедливост, залегнал в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, както и задължителните указания, дадени с ППВС № 4/23.12.1968 г., съдът счита, че обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на 2 500 лв. Обезщетението в този размер ще възмезди в най - пълна степен претърпените от ищеца емоционални неудобства във връзка с воденото производство срещу него. Този размер на обезщетението съответства на характера и степента на търпените от ищеца болки и страдания и удовлетворява обществения критерий за справедливост при съществуващите в страна обществено - икономически условия на живот към момента на увреждането, с оглед конкретните обстоятелства по делото и липсата на твърдения за трайни негативни последици за психичното и физическото състояние на ищеца. Отделно от това осъждането на ответника само по себе си има ефекта на овъзмездяване (решение № 359/25.09.2012 г., постановено по гр. д. № 1224/2011 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК).

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, решението в

обжалваната част следва да се потвърди.

По разноските по производството:

С оглед изхода на спора, сторените от страните разноси във въззивното производство следва да останат в тяхна тежест, както са направени.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20280019 от 18.12.2020 г., постановено по гр. д. № **44886/2019** г. по описа на СРС, I ГО, 42 състав.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му, при условията на чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____